

NIHIL SINE DEO

Anul VI - Nr. 22
Iunie 2025
Timișoara

CUNUNA

FOAIE DĂ CULTURĂ BĂNĂȚANĂ

"Sub lumina ha șierzească, pă largu pământului, în bătaia vântului, firu
dulșeu omenească, graiu blând și cumpătat, ca în dulșele Bănat,
nu mai creșd să să gășască."

Victor Vlad Dețlamarina

Periodic editat de ASOCIAȚIA PÂNTRU VORBIREA BĂNĂȚANĂ

ISSN 2668-9480

ISSN-L 2668-9480

e-mail: **limbabanatana@yahoo.ro**

Tel: 0768113404

www.vorbireabanatana.ro

www.revistacununa.ro

<http://dictionar.vorbireabanatana.ro/>

<http://bibliotecabanateana.ro>

<https://www.facebook.com/asociatiavorba/> - Asociația pântru Vorbirea Bănățană

Punct de lucru: Timișoara, str. Nicolae Ilieșu, nr. 10, ap.1

Colectivul de redacție: Redactor-Şef: Vasile Linția; Redactori: Florina-Ariana Colgia,
Sergiu Boian și Claudiu Român; Tehnoredactor: Daniela Areta Voștinar; Redactor-
corector: Aurel – Matei Bancu,
Editura Eurostampa Timișoara

Șie-i dă nou pră la noi

Dumnedzău îi cu noi și ne-o dat un gând; să lansăm carcea dă ”givan” a lu Dorina Șovre cu Petru Chira, baș în revista noastră *Cununa*, ca o ”cunună dă lauri” pântru amândoi, așa cum merită.

Și-o să fie o carce faină pântru tăt Banatu, trimisă cu revista *Cununa* și scrisă și on-line.

Șiciț și vă bucuraț.

Doamne ajiută!

ȘINE-AM FOST...

ȘI ȘE-AM AJUNS...

**Dă la Gugu la Chișoda
Să-ntrec uica și cu dodă
Dân Chișoda pân la Gugu,
La lece, că-i gata șvungu.**

Doi condeieri plini de har, Dorina Șovre și Pătru Chira, s-au gândit să pornească la duel, chiar dacă nu se prea obișnuiește să se organizeze dueluri mixte. Dar săbiile din lumină și cuvinte trec peste inconvenientele legate de sex, mai ales că au apărut atâtea confuzii în domeniu, și de distanță, Caransebeșul și Chișoda fiind, telefonic, de-a dreptul vecine.

Dreptu-i că Pătru Chira, după duelul lui cu moartea, are mai multă experiență, dar Dorina Șovre compensează prin vivacitate și combativitate feminină. Nu degeaba se spune că atunci când se ceartă două femei, diavolul stă de-o parte și ia notițe. În plus, ea fiind omul de la munte, beneficiază de avantajul din vorba populară. Deși pe Pătru Chira e mai greu să-l prinzi, pentru că e obișnuit cu alergătura încă din perioada când era topograf. Mai mult, în privința combustibilului nu putem spune că i-ar fi lipsit vreodată.

Trebuie să remarcăm și respectul pe care și-l poartă cei doi. Dorina Șovre îl consideră pe Pătru Chira „om așăzat”. Bag seama că l-a prins într-un moment când a fost ostenit și s-a pus pe un scaun. Iar Pătru Chira pune atâta preț pe Dorina Șovre că i-o recomandă până și lui Toma Caragiu drept cea mai potrivită persoană să îi citească Maestrului.

Dincolo de toate aceste considerente geografice și biografice, ambii au scris texte pentru melodii foarte apreciate în partea noastră de țară și nu numai. Dorina Șovre a fost

foarte apreciată de regretatul Petrică Moise, care, pe de altă parte, a fost consătean cu Pătru Chira. Nici nu îmi dau seama cum Chișoda, un mic sat pe vremea aceea, a reușit să dea două talente artistice atât de mari.

Ca o concluzie: o lectură savuroasă, de care dacă te apuci și nu ai dificultăți cu graiul bănățean în formă scrisă, nu o mai lași din mână până la final, o lectură ce nu se recomandă să o combinați cu șampanie pentru că este și așa destul de spumoasă, o carte ce demonstrează că tinerețea minții nu are nici o legătură cu vârsta biologică. Sau că exercițiile la care îți supui mintea zilnic te ajută să o menții sprintară și să ții prietenul neamț la distanță.

Pentru acest nou și minunat cadou, mulțumim Dorina Șovre și Petru Chira.

Mihai Anghel - Radio Timișoara

Garda veche a poeziei dialectale bănățene se întoarce.

Năvăliți în poezie, Dorina Șovre și decanul de vârstă Pătru Chira, se țin de șozanii și schimbă replici de duh, pe ruta Caransebeș – Chișoda.

De inspirație epigramistică, aceste șarje amicale și-au găsit rapid locul într-un nou volum de versuri, în așa fel încât, inspiratele replici să bucure și publicul larg, iubitor de carte tipărită.

Umorul de calitate este trăsătura definitorie pentru o **carce**, care musai „trăbuie șicită”, după cum recomandă chiar din motto, autorii. Este o **carce** – provocare, onorată reciproc de cei doi protagoniști și în același timp o provocare onorată pentru iubitorii de grai, o **carce** care dă plus valoare bibliotecii literaturii dialectale bănățene.

Dorina Șovre și Pătru Chira, au fost și rămân, fără doar și poate, doi dintre poeți de marcă ai Banatului, care prin umor și autoironie, dau dovadă în volumul de față, de o inteligență literară vie. Dacă chișozanul Pătru Chira a cochetat încă de la debut cu poezia șoadă, alternând cu ușurință stilul liric cu umorul, surpriza plăcută vine din partea Dorinei Șovre, care a descoperit poezia umoristică mult mai târziu dar care dovedește, cel puțin aceeași inspirație ca și în cazul poeziei lirice.

Sunt poeziile care în general se inspiră din lumea în care trăim, din întâmplări și experiențe personale ale autorilor și tocmai de aceea, găsesc cu ușurință „scurtătura” către succesul de public.

La vremea în care planeta se clatină, umorul este soluția propusă de cei doi autori pentru ca „șocul” să fie amortizat, măcar pentru cei care au ochi de citit și minte să înțeleagă. La vremea la care dispar graiuri și limbi, sub tăvălugul globalizării, Dorina Șovre și Pătru Chira, rămân pe contrasensul tendințelor, încăpățânându-se să creadă în identitatea Banatului, prin valoarea cuvântului, folosind cu maximă eficiență, umorul și graiul bănățan. Este un volum care, aproape că s-a scris singur, pentru că are la origini, o prietenie sinceră și trainică a autorilor, întreținută de lungile convorbiri telefonice, dar mai ales de dragostea pentru graiul mumii. Sunt, așa cum se autodefinesc „doi țărani c-oțără școală” dar, spun eu, de certă valoare.

Remus Nistoran - Radio Timișoara

Motto:

Don Quijote dân Chişoda
Cum nu are mori dă vânt
Să luptă în versuri cu doda
Să-i măi treacă dă urât.

Doda vine dî la munce
Şi nu să lasă bătută,
Dacă vreţ s-aflaţ măi mulce
Carcea trăbuie şicită.

Autorii

ŞINE-AM FOST ŞI ŞE-AM AJIUNS

Ce provoc c-aşa îm plaşe
(Şi cred că nu-i nişi un bai)
Ca să faşem cumva paşe
Cu toţ scriitorii-n grai.

Nu ne şiomăjim cu paru
Că oricum n-avem pucere
Folosâm cu grijă haru
Şe ni-i dat pântru ţanere.

Să înşepă carnavalul
Scoborâm dân pod umoru
Io răgic la cini păharu
Tu la mine suşitoriu.

Şi cu şe avem în mince,
Az când mulce ni să curmă
Merjem numa înăince
C-am lăsat dăstule-n urmă.

Cu şe-avem noi doi la bază
Şi-ntrăbări fără răspuns
Astăz oricum nu contează
Şine-am fost şi şe-am ajiuns

Petru Chira

ŞE-AM AJIUNS DÂN ŞINE-AM FOST

Mulţănesc dă provocare
Să fii Petre sănătos
Fiincă vremea n-are stare
Şi m-o-ntors dă tot pă dos.

Când porneşti tu carnavalul
Eu vin iuce să-ţ ţan trena,
Păi atunşi să-nşepă balu
Şi să rezolvăm problema.

Vreau şi eu să faşem paşe
Mă bucur că şi tu vrei
Dar să ne-mpăcăm măi frace
Trăbă să măi vre şi ei.

Orişe-ar zăşe unii, alţi,
Oricum, eu paşea o aleg
Dar şe faşem când confrăţi
Nişi întră ei nu să-nţăleg.

Şi mă cem d-atâta paşe
Să nu iasă tărăboi
Dacă umoru nu le plaşe
Şi ne-or declara război ?

Mie mi frică dă bătaie,
Ţîie nu, că ai măi luat,
Măi bine ne-mpăcăm tataie
Cu şine ne-am măi împăcat.

Dup-aia, cum zăşi Maestre
Să merjem tot înăince
Până ni să dă dă veste
Până când şi până unge.

Vremea cum vrea ea să duşe
Şine am fost şcim amândoi
Ş-acu dân căce îs pierduce
Doar mincea o rămas dă noi.

Cu atâta noi ne mulţămim

Și num-atât măi am dă zăs:
Dă tot ște ne-o fost dat să fim
Bine c-am fost, bine că ni-s.

Dorina Șovre

SCRISOARE DĂ NOAPCE

Petre, iartă-mă că-ț scriu
Că îi noapce și-i târzâu
Și poace ce-i fi culcat
Ca tot omu așăzat.
Dar am un mesaj precis
Pântru cinie dă transmis
Un mesaj urgent și care
Nu sufără amânare.
Visai cu moarcea az-noapce
Și m-o spus s-o laș în pașe
Că șică ce țani dă glume
Ș-ai făcut-o dă rușane
C-o ajiuns să umble beată
Cheaună pân lumea toată
Bășca să-i șeri dătorie
Că nu ț-o plăcit răchia
C-are și ea demnitace
Și o meserie-n space,
Ba s-o legat și dă mine
Că vez Doamne, țan cu cine
Dar eu n-am răspuns nimica
Că mă-nzglemenisă frica.
Drept să-ț spun mie nu-m pasă
Nu mă bag în sfada voastră
Și s-o jiuat că nu vine
Niși dacă o cemi la cine.
Nu-nțălăje cum agică
Numa tu nu-i ști dă frică ?
Ș-o ajiuns ca vai dă lume
Să să ceamă ea dă cinie
Ba că ai fi zăs vreodată
C-ai vrea să vez moarcea moartă
Și o mai spus moarcea așa:
Dacă-ț mai baț joc dă ea
Că s-aruncă la Giroc
Dă pă hăl măi mare bloc

Și să afle tot Banatu
Că a teu o fost păcatu.
Îț spun drept că m-am spăriat
Și dăn somn m-am dășceptat;
Dacă moarcea nu glumeșce
Și-ntr-o zi baș o mierleșce
Cui i-o lăsa în primire
Coasa ei drept moșcenire ?
Acu ce las cu întrăbarea
Că-i musai să-nchei scrisoarea
Să nu zăuiț ște ț-am scris
Și să ști c-așcept răspuns.
Serbus Petre, acu mă duc
Că îi vremea să mă culc,
Când măi vrei și avem ton
Givănim la tălifon
Sau dacă ți mai ușor
Ne-auzâm la difuzor.
Dar tu Petre, scrie, scrie
S-aduși lumii bucurie
Dar să nu plânji că după aia
Dacă plâng eu, vine ploaia !

Dorina Șovre

SCRISOARE DĂ RĂSPUNS

M-o trămes Dorina carce
Pân viu grai și nu în plic
Să nu mă mai leg dă moarce
Că nu dobângesc nimic.

Hu... o Petre, ho, ce-opreșce:
Șe-i tot fași morți reclamă ?
Vez că tot ce ocoleșce
Și nu ce prea bagă-n samă ?

Cum la Poștă în Chișoda
Timbre nu-s niși dă sãmânță
Am să folosesc metoda
Inventată dă moș Țintă.

Vorbili le iau pă toace
Și le dau d-a rostogoala

Și pă foale și pă space
Până când le calcă geala.

Le tot frec ca să strălucă
Ca rujina pă potcoave
Și le-mpart la șine apucă
Ca mândreță dă isnoave.

Fără chip și fără coasă
Moarcea vine, vrei nu vrei,
Chiar dă ce picești sub masă
Ori în cupa dă tulei.

Că-i aiși ori că-i dăparce
Lejea firii decretează:
Unge-i viață îi și moarce
Unge nu-i, moarcea șomează.

N-o să vină Apocalipsu
Niși acu și niși la anu
Vine atunșea când magistru
Gată dă șicît romanu

Că atâta mi-l lunjește
Dă-nșepu-i ca să mă cem
C-o s-ajung, Doamne ferește,
Cinăr ca Matusallem.

Petru Chira

ÎNTRĂ VIS ȘI VIAȚĂ

M-am întâlnit cu Toma Caragiu,
Numa în vis, că altfel nu să poace,
Fiinc-o aflat d-o vreme că eu scriu
Mulce isnoave tare șuchiate.

Ș-o mai aflat dă la un răpăuzat
Care-o ajuns în rai d-aproape un an,
Dăspră maestru care o scriat
Ș-o publicat mândreță dă roman.

- Vreau să șicesc acu la sfinți mei
Dăspră romanu șe-o ajuns dă fală

Îț dau căpară acuma câțiva lei
Să mi-l trămeț pân poșta siderală.

- Maestre dragă, o să iasă vorbe
Că-s prea bătrân și nu măi am pucere
Ce rog s-o cauț az pă Dorina Șovre
Fiincă-ț șicește zâlnic cu plășere.

C-o pus atâta pacimă în șicît
Și îț șicește pân-o apucă noapcea
Că-m pare că d-o vreme o-ncinerit
Ca un școlar ajuns în clasa șapcea.

Întâi s-apușe să-l traducă
Fiincă îi scris în dialect modern
Că dă-l ascult pă loc ce-apucă
Un dor nebun dă raiu dân infern.

Iar dacă pleacă îl picește-n ladă
Ca nu cumva v-un lotru să i-l fure
Că nu vrea nișidăcum să-l piardă
Fiincă-așa șeva n-ar pucea să-ndure.

Când o auge și cățalu Pucu
Înșepe ca să latre ca-n pustâi,
Dâ gelozâie, că-s fașe dă lucru,
Stăpânu lui cu astfel dă prostâi.

Și dup-atâcea lucruri minunace
Plecă maestru foarte încântat
Iar eu dân somn lunjit pă space,
M-am pomenit când am căzut dân pat.

Petru Chira

DÎ LA VIAȚĂ PÂN LA VIS

Dă visu teu nea Petre am aflat
Și cum să-ț mulțumesc baș că nu știu
Că negreșat m-ai fi recomandat
Ca să-i șicesc lu maistru Caragiu.

Cu toată reverența cuvenită
Eu pă maestru îl admir nespun

Dar nu gășasc frecvența potrivită
Când eu mi-s jios și el atât de sus.

Dac-o fi fost Toma necreginșiosu
Și cu alț Tomă tu l-ai încurcat ?
Că nu-nțălăg dă ște actoru nostru
D-așa lucrare-ar fi întărisat ?

Dar baș dă visu ar fi agivărat
Dă ște nu m-ai lăsat pă mine-n pașe ?
Acu m-ai pus să stau neînșetat
Și să trugesc șicind noapce dă noapce.

Șe boală ț-o măi dat iară în gând ?
Or ț-ai propus să mă fași dă rîș
Cum să-i șicesc romanu nopt la rînd
Ca o șeherezadă-n Paradis ?

Ca să traduc romanu cu prișina
M-ar trăbui vo patru doctorace
Dă-l măi visăz să dai pă mine vina
Că n-am făcut la vreme atâta carce.

Probesc să-nvăț cățălu să șicească
Și când oi reuși, ce-anunț precis
Șă-i spuni lu Toma să să pregăcească
C-o să-i traducă Pucu șe-ai promis.

Dacă'ntră timp gășasc v-un curier
O să-i trămet romanu genial
Ca maistru să-l primească iuce-n șer
Și la toț sfinți să-l șicească personal.

Dar mult măi bine și măi potrivit
Să-i spuni când măi givăni cu actoru
C-ar fi mult mai frumos și nimerit
Să i-l șicească însuș autoru.

Până atunși tu ai grijă dă cine
Când măi visăz cu ai ște-or răposat
Fii bun, nu-i mai trămece iar la mine
Dă nu mă vrei să piși iară dân pat.

Dorina Șovre

PROVOCARE

Cum ce-omori după manele
Și romane-n dialect
Și cu bune și cu răle
O să trec la subiect.

Cum cultură am puțână
Dobângită dă pân cărț
N-o să-m fie fie la-ndemână
Să ce-atac dân două părț.

C-o să-m ieș tu înăince
Să-m dai cu romanu-n cap
D-o să-m pierd puțâna mince
Ș-o să dau în handicap.

Ș-o să mă dăjghin în trii
Ca vărutî dân roman
Ș-atunși lumea nu va ști
Care-ar fi al măi pogan.

Vreau romanu să-l șicești
Să-l traduși așa cum poț
Că vreau să mi-l povestăști
Când vom învia dân morț.

Petru Chira

RĂSPUNS

Odată cu provocarea
Văd c-ai pornit la atac
Dar dacă-m făcuș onoarea
Niși eu n-am dă gând să tac.

Vrei ca să ce lupt cu mine
Când ști cât mi-s dă slăbită,
Dă când sufăr ca un căne
Dă o gravă manelită.

Mă lovești unde mă doare
Fără milă, dragă frace,

Dar eu fără supărare
Îț propun s-o dăm la pașe.

Cred că ești invidios
Și ce doare sufletu
Că romanu ăl faimos
Ai vrut să îl scrii tu.

Dar asta nu-i vo prișină
Să ne sfăgim întră noi
Să-ț sparg capu fără vină
Și să pornim la război.

Dă vrei să ți-l tălmășesc,
Baș dă șciu că-i tare greu,
Rând cu rând ți-l povestăsc
După șe-l prișep și eu.

Măi naince, să-m bat capu
Până oi afla săcretu
Cum să declin predicatu
Și să conjug subiectu.

Petre, cum nu ce gângești
Că acu mi-s prea bătrână
Și nu-i drept să mă sâlești
Să-nvăț o limbă străină.

Ș-asta ca și greaca veche,
Poace fi o limbă moartă
Dumezău bunu s-o ierce
Și s-o lasă îngrupată.

Dar poace c-o dovedesc,
Dacă anii mă măi lasă,
Că atât cât măi trăiesc
N-am să mă las păgubașă.

Și cum pân-la re-ncarnare
Om avea dăstulă vreme
Noi, cu mincea dân dotare
Gătăm traba, nu ce ceme.

Ar fi ș-altă rezolvare,
Și aș vrea să ți-o propun,

Dacă nu măi ai răbdare
Dă ureche la șe-ț spun !

Tu ești precin cu-autoru
Și ce ajută precis,
Dacă îi șeri ajiutoru
Să-ț traducă el șe-o scris.

Iar dă vrei o luptă dreaptă
În cultură și-n condei,
Fii bun Petre și așceaptă
Pân-ajung la anii tăi.

Dorina Șovre

„RĂZBOI ȘI PAȘE”

Cum nu pun pă mine preț
Că dă mult m-am lămurit
Fiincă nu-s niși îndrăzneț
Să mă cred neprețuiț.

N-am fost Făt-Frumos nișicând
Niși dân Tei ori căptălan
Ca să-m treacă cumva-n gând
Să pot scrie un roman.

N-am fost Prâslea ăl Voinic
Ăl cu merăli dă aur
Și nu am făcut nimic
Să tai capu la balaur.

N-am luptat în luptă dreaptă
Niși în săbii să mă tăi
Că șciu bine șe m-așceaptă
Dâmpreună ales-țvai.

Cum viața îi o goană
Nu șciu cum să mă împart
Când ce iei d-o gugulană
Ce pomeni cu capu spart.

N-am furat idei dân bancuri
Să mă dau v-un mare cheț,

Să-m pun rimili în flancuri
Și să pun pă mine preț.

Baș d-aia mă predau
Să ugesc cu capu-ntrăg
Și să prind oțără mau
Cât măi pot să ce-nțăleg.

Dacă vorbili-m sărașe
Or produs cumva potop
Ca să fac cu lumea pașe
Îm pun stagu alb în plop.

Petru Chira

DUPĂ CUM NE-O FI NĂROCU

Nu știu dacă ște-ai scornit
Îi isnoavă ori provocare
Sau poace că ce-ai gândit
Să-m puni mincea la-nșercare.

Nu pot crege, dragă ceică,
Că tu maistru, om dă samă,
Ai ajuns să-ț fie frică
Dă o biată gugulană.

Ș-apăi nu-ț stă-n caracter
Și nu-ț fașe plășere
(Cât ce știu dă cavalier)
Să ce lupț cu o muier.

Nu ce văita ca un moș !
Șe umbli cu mișculanță ?
Că nu-i fi tu Făt-Frumos
Dar niși eu vo babă cloanță.

Eu nu am arme ca cine
Să mă-ncumet la atac
N-am versuri ș-atâcea rime
Ca să-ț dau cu ele-n cap.

Ăl mult, când ce iei dă mine,
Pot să-ț fac un tărărai

Să să ducă buhu-n lume
Cât ai zâșe: aint - tvai- drai !

Mie nu-m trăbă război
Că-i păcat lumea să vadă
Și să să mire dă noi
Cum să bat un moș c-o babă.

Și în sămn că fașem pașe
Îț propun să meditez,
Fașem un roman în parce
Eu îl scriu și tu-l dictez.

Cu șe-avem noi Petre-n cap
Îmburdăm literatura
Și-ntr-o limbă unicat
Pucem fașe prau cultura.

Dar dacă n-om fi în stare
Dă un lucru așa potcaș
Atunși n-avem altă cale
Și ne lăsăm păgubaș.

După aia dâmpreună
O luăm frumușăl la trap
Ca doi anonimi dă mână
Cu multă șenușă-n cap

Dorina Șovre

ASTĂZ PETRE-Ț SRIU EU ȚĂIE

Astăz Petre-ț scriu eu țăie
Fără să fiu provocată
Că numa Dumezău șcie
Cât mă sânt dă vinovată.

Iartă-mă că n-am venit
Când nu m-ai pofcit la rugă
Dă nu m-aș fi răzgângit
Aș fi venit tot la fugă.

Ar fi fost mare onoare
Să vin la cine-n gostăie

Să-ț fac proba la mâncare
Și pagubă la răchie.

N-aș fi venit fiecum
Să stau cu cine la masă,
Ț-adușeam un vin dă-l bun
Și un pește fără oasă.

Și ca să ne șpăturim
După ște gătam givanu
Ne dușeam să ne-ntâlnim
Cu Petrică la Șuștreanu.

Poace că ne-om fi jălit
Ca doi precini d-omenie
Și la crușe-am fi șicit
Pă rând căce-o poezăie.

Dup-aia plecam la joc
Și-n sat după cum îi moda
Ce pofceam la un soroc
Cum n-o mai văzut Chișoda.

Ca doi jucători dă frunce
Împiegicaț ca vai dă noi
Ce-nvățam ca pî la munce
Cu ștricurii ș-un joc dă doi.

Am fi fost dă fală Petre
Și ai fi văzut atunși
Cum ajiunjem mari „vedete”
La șcirile dă la șinși.

Cam așa gângeam să fie,
Până m-am pierdut cu firea,
Tot visându-mă-n gostăie
La rugă la Pătru Chira.

Năroc cu dragu dă căne
Că m-o oprit la plecare
Și m-o spus c-ar fi rușâne
Să mă dau atât dă mare.

Lasă Petre, ca să șcie
Că și la alt an îi rugă

Și ne-om petreșe-n gostăie
Trii zăle ca să ne-ajiungă.

Pă unge-om fi fiecare:
Unii p-aișea cu plășere
Iar alți în lumea-n care
Nu-i întristare niși durere.

Dorina Șovre

VĂD CĂ IARĂ CE-AI PORNIT

Văd că iară ce-ai pornit
Să mă critiși tot o fugă,
Sanchi, că nu ce-am pofcit
Să vini la mine la rugă

Nu umbla cu fofârlica
Că mi-s om trecut pân lume
Ai făcut bai dân nimica
Numa să ce iei dă mine.

Oricum nu ai fi venit
Și nu ce-am pofcit la mine
Fiinc-am știut dă la-nșeput
Că numa gura-i dă cine.

Niși dacă-ț tocmeam muzacă
Și cemători în trii coșii
Tot găsa tu o fălincă
Să-m spuni că nu poț veni.

Ba că ți beceag cățălu,
Ba c-ai șeva dă lucrat
Găsa scuză în tot felu
D-aia niși nu ce-am cemat.

Cum să mă petrec cu cine
Când nu bei și nu prea mânși
Și am fi fost dă menune
La joc ca două maimuși.

La Șuștreanu, aiși la noi,
Ce-aș fi dus cu frica-n oasă

Că ne-oprea Moisa p-amândoi
Și nu mai veneam acasă.

Dar la alt an cu plosca plină
Ce cem d-acuma, să țani mince,
Ș-apăi om vegea pă urmă
Care dân noi o măi ajiunje.

Petru Chira

PLOTRII DĂ CARCE

Să nu dai pă alți vină
Fiincă tu o șcii măi bine
Că le-o năzărit să vină
Duhu morțelor la cine.

Că atraș ca dă magnet
Vreau să steie la givan
Și să „zafle” în săcret
Cum să scrie un roman.

Dâmpreună cu d-aficea
Și d-a bășca cu d-a proasta
Când pă fugă când cu lecea
Până le plezneșce țasta.

Morți stau la locu lor
Ca nimica să nu-i doară
Nu mai vreau ca-n viitor
Să moară d-a doua oară.

Vez romanu unge-l țani
Și-l piceșce cât măi bine
C-o să vină într-o zi
Lotrii așcia și la cine.

Nu lăsa d-acuma doara,
Sapă o groapă, dă un cot,
Unge să-ț îngropi comoara
Cu autoru ei cu tot.

Petru Chira

NIȘI CU DOARA, NIȘI CU LECEA

Dâmpreună, eu cu mine
Și cu mincea mea a creață
Îț răspund cum să cuvine
Cât îm pun păru pă moață.

Un gând mi să-nvârce-n cap
Și mă chinuie o frică
Dă când ai căzut dân pat
Să n-ai cumva vo fâlincă.

Cu morți cum să vorbesc,
Ori măcar cu duhu lor,
Vrei acasă să-i primesc
Și să-i culc în dormitor ?

Tu m-ai adus provocarea
Și acu m-ai dat dă lucru
Fiincă dă când cu lucrarea
Am dat dă năcaz cu Pucu.

Și ăsta nu-i orișe cățal,
D-o vreme o țane morțâș
Ca să-l învăț și pă el
Și la șicrit și la scris.

Cum să îl pot lămuri,
Că el îi micuț săracu,
Și cum nu șcie vorbi
Trăbă să-nvăț eu să latru.

Și dac-or veni pă rând
Lotrii așcia dă tot felu
Mă cem să nu le de-a-n gând
Să îm fure și câțalu.

M-ai măi pus să săp o groapă
Unge să picesc prostăia,
Da ște vrei tu, Petre dragă,
Să mă mânșie pușcăria ?

Carcea-i moartă, maistru-i viu
Lasă-l ca să măi trăiască

Macăr până-ntr-un târzâu
Până găta s-o șicească.

Carcea, cu năspus răgret
Ș-oricât dă rău mi-ar părea
La autor am s-o trămet
Să-ș bată el capu cu ea.

Dorina Sovre

FĂRĂ BAI ȘI FĂRĂ SMINTĂ

Ca să nu măi fac vo smintă
Îț răspund în dialect
Pân metoda lu moș
Țintă Dâmpreună în direct.

Nu mă las în voia sorți
Și-ț răspund fiincă merit
Tu ște gratulez și morți
Cu: „Mulț ani și să trăiț” !

Ei ar vrea să-ț mulțamească
Pântru asta, dar nu pot
Pă pământ să mai trugească
Și să meargă și la vot.

Să mai scrie și romane
Ori isnoave căce vrei
Să mai meargă și la nane
Dar și nanili la ei.

Iar lucrarea cu probleme
Să o dăruiești la zei
Fiincă vād că dă o vreme
Nu măi poț dă dragu ei.

Petru Chira

IACĂ-Ț RĂSPUND CA LA CARCE

Iacă-ț răspund ca la carce
În grai neaoș peșcerean

Cum știu eu și cum să poace
Că eu nu știu alt givan.

Bată-ce nărocu frace
Și să-ț cănce mulț ani cucu
Bine că-m scrii măi dăparce
Că tot nu aveam dă lucru.

Am crezut că ce-ai mâniat
Și n-o să-m măi scrii dăloc
Dar dăjeaba m-am speriat
Că n-am eu așa năroc.

Cu morți eu mă împac
Și asta nu-i vo rușâne
C-așa cum i-am gratulat
Nu i-o măi gratulat nime.

Ăi morț is cumiņț și tac
D-aia n-am nimic cu iei
Eu cu ăi vii nu mă-mpac
Care-s ticăloș și răi.

Dar cum ești precin cu mine
Fără s-așcept v-un mulțam
Ce gratulez și pă cine
Că eu gratulări măi am.

Nu măi pomeni dă nane
Să nu dai dă vo năpastă
Să stai în jenunchi pă boambe
Când află doamna nevastă.

Lăsând gluma la o parce
Mă bucur că-n prag dă toamnă
Pântr-atăcea căce toace
Mă baji și pă mine-n samă.

Pă moș Tintă nu-l prea știu
Așa bine ca și cine,
Mulțam Domnului că-viu
Fiincă nu-i baș fieșine.

Dar tu, maistre, năpăreche,
Dă ște mă trămeț la zei ?

Parcă-i floare la ureche
Să pot givăni cu iei.

Pântru lucrarea unicat,
Să o trămet, iacă-m fac timp
Dacă îmi dai ne-ntârziat
Adresa fixă dân Olimp.

Eu mă sacrific pântru cine
Fiincă iești un „moș cumince”,
Și o trămet oriunge-n lume
Numa să ți-o scot dân mince.

Pân atunși, țiși-ce doda,
Știu că ai potop dă trabă
Să-ți strânji prunilii-n Chișoda
Și să le oceș în cadă.

După șa măi oginești
Și s-o măi lăsa răcoarea
Ce aștept să povestăști
Șe-i măi nou cu re-ncarnarea.

Dorina Șovre

AZ PETRE, M-O MURIT UMORU

Az Petre, m-o murit umoru
Dă frig, dă ploi șa-atâta toamnă
D-aia ce chem cu tot onoru
Fiincă-aș vrea să-i pun pomană.

Mă doare toamna asta frace
Pară măi mult ca-ntodeauna
Când văd cum plâng frunzăli moarce
Și-n suflet mi s-așcerne bruma.

Reuma-m cântă-n fluieroaie
Și-n biecioli oasă bătrâne
Și noapcea gându mi-l gorgoane
Măi mult la ieri decât la mâne.

Ăsta-i beceșug nu toamnă
Și nu șcie nișicum dă glumă

Pucea, dacă era o doamnă,
Să vină macăr păst-o lună.

Aș vrea să pot fașe menuni
Ca să mă culc în astă sară
Să dorm ca ursu vo șași luni
Și să mă scol la primăvară.

Dar măi un pic și vine iarna
Ș-am să ce-aștept precine bun
Să vini cu caii și cu saina
Să mi-l aduși pă „Moș Crășiu”.

Dorina Șovre

DODĂ, DODĂ PEȘCEREANĂ

Dodă, dodă peșcereană
Crică ești dusă d-acasă
Eu ce cregeam măi vigană
Nu o zgârnă plângășioasă.

Șe-ți plânji sângură dă milă ?
Puni-ce și scrie fată
Umoru nu să dă la kilă
Și nu moare nișiodată.

Nu ce grăbi cu pomana
Până îți măi vini în fire
Nu lăsa să-i cânce toamna
„Veșnica lui pomenire.”

Dacă ce biruie o toamnă
Și ce vaiți dă groaza ei
Șe-ai să fași stimată doamnă
Când ajunși la anii mei ?

Eu, cu-atâtea toamne-n space
N-am loc să mă vait dă cine
Șin ce-auge-ar crege, poace,
Că ești măi babă ca mine.

Culcă-ce ca să visăz
Până mâne gimineață

Că-i păcat să hibernez
Și să pierz șinși luni dân viață.

Acuma, că m-ai întristat
Mă duc să moi pana-n răchie
Cu toamna-n rime să mă bat
Până umoru o să-nvie.

Ț-aș recomanda și țăie
Ca să fi cu mine-n ton,
Dar nu folosăști răchie
Să vez viața roz-bombon.

Vine moșu, fii cumince
Cu bormașâna ori ciclonu
Până la Crășion musai ajiunje
Dacă-ț merjie tălifonu.

Petru Chira

După moda asta nouă
Inventată la Giroc ?

Pă cătăl l-ai însurat ?
Nu ce-ai dus încă-n pețât ?
Ori drăguță ș-o aflat
Și acu-i îndrăgostit ?

Ți-ai luat cumva doctoratu
Să ne fași dă sus cu mâna
Ca și Niță tălentatu
Și ca Zâna Coosânzana ?

Nu-ț măi pun vo întrăbare
Și d-acu așcept răspuns
Fiincă o să am răbdare
Pân găț cânilii dă tuns.

Petru Chira

CE ÎNTRĂB DĂ VREI S-ASCULT

Nemurirea-i uneori
Boală fără izbăvire
Fiinc-atât nemuritori
Or murit dă nemurire.

Ce întreb dă vrei s-ascult
Ăsta care fașe fiță,
Să laudă cu trii vărut
Ai și tu trii văruchiță ?

Aș măi vrea să ce întrăb
Și să-m răspunz ca la școală:
Cât crițari ai la strujac
Și câș puriși în dricală ?

Ț-ai dus mățu la păscut
La șpațări ca alce doamne ?
Și la voi o fi crescut
Prețu-n piaț la ionatoane ?

Ai pus cloțali pă ouă
Cu toace că stai la bloc

CA DOVADĂ CĂ CE-ASCULT

Ca dovadă că ce-ascult
Și ce răspect că ești măi mare
Mă grăbesc să ți răspund
Cum pot la orișe întrăbare.

Dă boala dă nemurire
Nișicând nu am suferit
Dacă aflu-ț dau dă șcire
După șe voi fi murit.

Cum piatra filozofală
Nu m-o picat Petre în cap
Nu știu să-ț spun ca la școală
Când mor morți șe mai fac.

Nu mai am șe comenta
Că un ce suși și ce-ntorși
Nu măi poț niși răsufila
Dă atâța filozofi.

Nu am har ș-atăcea fiță
S-am vărut cât ține drumu

Niși atăcea văruichițe
Să fiu ca alți, trii în unu.

Nu m-am luat dă fală nume
Să-m pun lauri în cunună
Fiincă-am vrut să fiu ca mine
Una sângură și bună.

Crițari cât am să tot fie
Nu-ț pot spune că-s pă card
Dar d-atâta bogăție
Și purișii or emigrat.

Mâță n-am să-m fac dă lucru
Să vândruie vagaboandă
Că io-l am pă cuțu Pucu
Și el mi averea toată.

El în țâne dă urât
Și-i dășcept dă nu să poace,
Când vorbește, io-l ascult,
Și când latru eu, el tașe.

Eu nu cumpăr ionatane
Să îți spun prețu când scage
Niși d-ar fi să mor dă foame
Că nu am cu șe le roage.

Găini la bloc nu țâne nime
Cloță n-am, Doamne ferește,
Pântru că-n casă la mine
Numa mincea me cloșește.

Pucu-ar vrea să facă nuntă
S-ar însura mincenaș
Dar vre o nevestă cultă
Și tu să le fi nănaș.

Doctoratu nu l-am luat
Și niși n-am dă gând să-l iau
Că nu vreau ca să mă bat
Cu ai d-aficea-l au.

Când vrei să mă și vișășci
Ori cumva, șeva ce frământă,

Șci Petre unge mă gășășci,
Până atunși: „Hai, Doamne – ajiută !”

Dorina Șovre

MAJESTATE-Ț DAU ONORU!

Majestate-ț dau onoru,
Ca smeritu tău supus,
Ț-am încins acum covoru
Șe din Parnas l-am adus.

Cu o raină zburătoare,
Păstă patru galaxii,
Pântră veșnica-ț onoare
Ferișită-n veși să fi !

Iar fanfara siderală
O să-ț cânce-un imn cu dor
Dirijată cu migală
Dă un plutonier major.

Să pășășci ca balerina
Pă covoru fermecat
Fiincă ai ajiuns regina
Regatului dân Banat.

Șe Ț-am spus în bășcălie,
Recunosc, a mea îi vina,
Dar dacă nu-ț plașe țâie
Folosășce ghilotina.

Și cu multă bucurie
Ca și Crâsta cu revista
O s-ajiunji în veșnișie
Ca Othelo cu batista.

Petru Chira

EU, ALTEȚA MEA REGALĂ...

Eu, Alteța mea regală,
Am primit cu bucurie

Cu onoare și cu fală
Șe m-ai scris cu bășcălie.

Că un geniu ca și cine
Șe scrie-i bine primit
Fiincă nu să laudă-orișine
Cu-așa precin renumit.

Vasăzică n-am visat
Nu-i o smintă ori prișină
Și-i d-a dreptu agivărat
Că m-am pomenit regină.

Fiincă mi ce-ai închinat
Cu fanfară și onor
Ce răgic la rang înalt
Ăl dântăi sfătuitor.

Și cum am sufletu darnic
Și bună ca orișe regină
Pot să ce pun șăf paharnic
Dacă ți măi la-ndemână.

Pântru bufonu dă la curce
Aș cam avea dă un-s-aleg
Că unii au tălence mulce
Și-s mulț șa nu au capu-ntreg.

Ca orișe monarhie
O să am și mulț dușmani
Că-s regi într-o veselie
Dar ășcia cântă pă bani.

D-o vreme și copilul meu
Mă bagă măi mult în samă
Și mă dăzmiardă mereu
Strângându-mă „Regină mamă.”

Când m-oi fi încoronat
Șine o măi fi ca mine
C-am să dau baluri la palat
Și ce pofcesc și pă cine.

Dî la mine dă pă tron,
Ca să-m dau importanță

O să ce caut la tălifton
Să-ț fac căce-o aroganță

C-ar fi mare nedreptate
Să mă ie în răs ortașii
Și să-m dzăcă pân la moarce
Regina dân Valea Caprii.

Pântru raina zburătoare
Pă care atât o lauz
Găsăsc o-ntrebuințare
Când oi frije-n ea cărnaț.

Șe frumos visam măi frace
Până să mă bășcăleşci,
Da tu Petre, ai dreptate
C-ășcia îs lauri lumeșci.

Precinii m-or onorat
Cu înaltă preamărire
Tot șa-or spus m-o bucurat
Fiincă or spus dân prețuire.

Așa ar fi fost și fie
Dacă nu ce-ai fi grăbit
Să mă trameț în veșnișie
Năince dă a fi murit.

Și s-o măi scrie la revistă
C-Othelo poace-ajuns în rai
Flutură mândru dân batistă:
- Adio Iago și bai – bai !

Dorina Șovre

APA ESTĂ UN LICHID

Apa estă un lichid
Cum sustân toț învățați,
Incolor și insipid
Și cu mulce aplicațai.
Apa chioară-i în păpuși,
Apa moartă în leșăie,
Apa vie-i când conduși

Cu mirosu dă răchie.

Apa îi la îndemână
Fiincă n-are v-un săcret
Unii-o scot dă la fântână
Alți dî la robinet.
Apa se pică dîn nori
Vine prau să ni-l moaie
Șî-n politică la noi
Îi mîi mult apă dă ploaie.

Mări, oceane, lacuri, gârle
Unge az trăiesc grămadă
Pești, rechini, balene gâbe
Șî crocodilii lunji în coadă.
Mîi vin și hipopotanii
Ca să-ș facă aișea baia
Vin și-n stoluri cormoranii
Precinii lu domnu Daia.

Eu Dorino dăspră ape
Ț-am scris căce una, altă,
Dar cum apili nu-s toace
Dă-i și tu cu bātu-n baltă.

Petru Chira

HAI SĂ BACEM APA-N PIUĂ

Îm bat capu pă d-a moaca
Șe trabă ai tu cu apa ?
Vrei dragu meu camarad
S-afli-n șe ape mă scald ?
Apa circulă-n natură
Dî la șol până la gură
Dar când ai v-un protocol
Greu dă știut șe bei dîn șol.
Eu îț spun c-așai frumos:
Apa-i dă mare folos
Ș-a mîi bine cunoscută
Șcim că îi apa sfințată
Fiincă îi bună la toace
Șî ne spală dă păcate.
Avem apa dă izvor

Leac dă săce și dă dor.
Dacă prunii dau răchie
Șî ploaie, Sfântu Ilie
Atunși șine într-o zăuă
O scornit apa dîn piuă ?
Unii beau dă fișcăleală
Numa apă minerală
Fie cu bulbuși ori plată
Că șică-i mult mîi curată.
Căce-o hameșă făptură
Zășe c-are apă-n gură
Când îi vine v-un miros
Dă șeva bun și gustos.
Apă-i și dă trândăfiri
Pântru domni și musafiri
Să să spele ai bogat
Pă mîni după șe-or mâncat.
Avem ape curgătoare
Bune pântru spălat țoale
Ș-avem, că nu-i v-un săcret,
Apă dă tras la closet.
La căce-o nană șuchiată
Găsășci apă oxigenată
Șe vre să să facă bălă
S-ajungă fotomodelă.
Să vă dau apă la moară
Șciț șe-i apa micelară ?
Asta-i pântru obrazuri fine
Nu-i baș pântru fieșine
Șî-i valabil la ai care
Mîi au obraz în dotare.
Apă tonic, amăruie,
C-o fălie dă lămâie
Când mânși gras dă gimineață
Ca să poț scăpa dă greață.
Pentru băutori zgârșit
Avem apa pântru șpriț.
Orișe apă vrei să bei
O cumperi pă câțva lei
Că să vinge bunăoară
Pă bani orșe apă chioră.
A mîi grea apă dîn lume
Îi aia care să pune
La plămâni ori la jenunchi
Șî să tratează cu bumbi,

Dar orșe-am zâșe ș-am fașe
Fără apă, nu să poace
Macăr apă să măi bem
Că har Domnului, avem !

Dăspră apă-am povestât
Câce-un pic dân tot șe-am știut
Dar cu apa nu-i minșiuună
Toț doftorii zâc că-i bună
Și ne spun să ne-adăpăm
Dă vrem să ne hidratăm
Că-i păcat, să mă iertaț,
Să murim dăshidrataț.

Dorina Sovre

DĂ MULT VREAU SĂ CE ÎNTRĂB

Dă mult vreau să ce întrăb
Dacă nu-i niși un scăcret,
Fiincă nu-m vine să cred
Dă șe tu nu ai Internet ?

Cum ce știu dăscurcăreață
Eu cred că ț-ar fi ușor
Că acu ș-ăi miși învață
Să umble pă calculător.

O avansat tehnologia
Dar tu scrii tot așa cum vrei,
Tot cu pixu și hîrcia
Ca-n vremea lu moși tei.

Pune-ț nepotu să ce-nveță
Că n-o fi atât dă greu
Fiincă n-ai ani dă bătrâneată
Tot atâța câț am eu.

Mă ierț, dar cred că îi păcat
Să-ș bată joc nișce incuț
După tot șe-am învățat
Să spună că ni-s depășăț.

Dar îț dau cumva dreptace

Șini măi dă doi bani pă mince ?
Lumea merje măi dăparce
Și fără noi înăince.

Petru Chira

DAC-AVEA MOȘU INTERNET

Dac-avea moșu Internet
Nu să măi dușea la coasă
Căuta pă Tindăr în săcret
Să-ș afle-o mândră dă nevastă.

Îș fășea selfi-n cinereță
Fălos în laibăr și cojoc
Și îș posta filmuleță
Ca tot țaranu pă Tic-Toc.

Poace că s-ar fi-nsurat,
Cât o fost el dă potcaș,
Și ș-ar fi adus în sat
O domnișoară dân oraș.

Ș-ar fi vindut dân avere
Și-n coșia lui cu cai
Pleca în luna dă miere
În Tenerife o-n Dubai.

Buna nu-ș măi băcea capu,
Cât o știu dă creginșioasă,
C-o peța dî la Sacu
Ș-ar fi făcut-o prioceasă.

Dac-ar fi fost așa
Maica nu venea pă lume
Și niși mama nu era
Ca să mă facă pă mine.

N-aveam un nume pă pământ,
Părinț și soră și buniși
Și nu aș fi venit nișicând
Să mai încurc lumea p-aiși.

Dar ar fi fost mare păcat,

Acuma dacă mă nășceam
S-ajung să-m zăcă toț în sat
Nepoata lu moș Inigram.

Că-i atâta bolânzală
Pă Iutub și pă Wațap
Parc-o dat lumea în boală
Să-ș pună poalili-n cap.

Dumezău Bunu m-o ferit
Și-i mulțănesc în tot momentu
Fiincă la vreme m-o sorcit
Să nu fiu neam cu Internetu.

Nu m-am trăit pă Feisbuc viața
S-or dus anii mei sărașii,
O zburat pui cu ața
Ș-o ttecut baba cu colașii.

Frace Petre, Internetu,
Are mare importanță
Și-l trătez cu tot răspectu
Cât ne iubim la distanță.

Dorina Șovre

CUM CE-O PREMIAT MOȘ TINTĂ

Cum ce-o premiat moș Tintă,
Fără cumva tu să ști,
Cred că nu o fi vo smintă
Fiincă ce-o-nvățat să scrii.

Ț-o scos și o carce nouă,
Cu ște-ai scris și nu ai scris,
Dăprăuna pă dân două
Cum i-o trecut lui pân vis.

Ce miri că ești premiată
După șasă primăveri
Cum n-ai fost tu nișiodată
D-un maistru dă Doamne feri

Care fașe pă niz-naiu

Că p-aișea el n-o fost
Și ște-o dus în lună traiu
Unge-ș află adăpost.

După ște-o căzut dân lună
Și ște-o oglăvit spinarea
Dă atunșea: Noapce bună
Dăprăună cu lucrarea.

Amnezia-i foarte bună
Când iei pă alți dă proști
Și îț vine la-ndemână
Când nu vrei să recunoști.

Petru Chira

„LÂNG-O INIMĂ DĂ ZÂNĂ”

Că m-o premiat moș Tintă,
Măi Petre, nu îm pare rău,
Și-l omeneam cu o plășintă
Dac-aș fi aflat și eu.

Premiu nu l-am căpătat,
Niși diploma dă onoare,
Pântru că m-o condamnat
La șasă ani dă așteptare.

„Lâng-o inimă dă zână”
Volumu ște mi se cuvine
L-o dat el dân mână-n mână
Dar n-o măi ajiuns la mine.

Pă domn profesor emerit
Și doftor universitar
Când l-am întrebat șinstât
M-o spus că el n-are habar.

Pringe orbu, scoace-i ochii,
Ăl numit nu recunoaște
Niși nu pot să mă apropii
Că îm spune să-i dau pașe.

L-am apelat pântru-un răspun

Și să-l întrăb dă sănăta
Dar maistru, cum am presupus,
Nu măi șcia nimic dă carce.

D-ar fi ca să-i dau o notă
Pântru răspuns la întrăbări,
I-aș da pântru așa o potcă
Patru cu felicitări.

Io-l cred și nu îi dă mirare
Că nu îș măi adușe-amince,
Dă unge să măi șcie oare
Cu căce are el în mince ?

Mă iau în rîd unii-n tot felu
Precini care măi dă care,
Că numa eu și uica
Nelu Pucem păți așa mirare.

Dă nu auzam, poace fi,
N-aveam cui să-i șer socoată
Că-n șasă ani puceam muri
Și nu măi aflam vrodată.

Dar acu bine că am aflat
C-o premiat-o Dumezău
Și dân greșală s-o sâmnat
Maestre, cu numili tău.

Dacă ce-oi fi năcăjât
Fii bun și îm iartă vina,
D-acuma ce las linișcit
Să nu-ț măi zmincesc hogina
Semnează Șovre Dorina.

Dorina Șovre

UNGE-OM FI CÂND N-OM MĂI FI

Șe om fi când n-om măi fi ?
Șuchiată întrăbare,
Eu nu știu, tu poace și
Ca muiere știutoare.

Nu-s prăpus spră nămurire
Ca și altî măi potcaș
Care ne tot dau dă șcire
Că au neamuri în Parnas.

Poace tu ai nișce pile
Să scăpăm d-așa năcaz,
Măi mulce ca ai cu vile
Cu bani mult dar fără obraz.

Vez să nu pierz autobuzu
Care merje cătră Rai
Până nu îț pierz auzu
Și tălentu șe-l măi ai.

Eu cu moarcea mă sfăgesc
C-o tot chem și ea nu vine
Șică vreau s-o hărțuiesc
Și ei nu îi drag dă mine.

Dar și când o fi să vină
O fi vai dă coasa ei
C-am s-o pușup în grăgină
Ș-o pun la tăiat tulei.

Unge-om fi când n-om măi fi ?
Tu să mă crez pă cuvânt
Fiincă știu că și tu ști:
La doi metări sub pământ.

Petru Chira

ȘE O FI CÂND N-OM MĂI FI

Unge-om fi când n-om măi fi ?
Șoadă întrăbare, greu răspuns,
Și nu ne pot lămuri
Numa ai care s-or dus.

Și cum ei n-or măi venit
Poț să-ț închipui căce toace,
Dar fiincă tu nu ai murit
Eu îț rog dă sănătate.

Stai Petre, nu ce grăbi,
Fii cumince ș-ai răbdare
Deocamdată or șe-ar fi
Ni-s pă lista d-așeptare.

Dacă ești foarte curios
Să ști șe-i în veșnișie
Iacă du-ce fain frumos
Numa să vini să-m spuni ști mie.

Dar până una alta, frace,
Mai lasă în pașe moarcea
Dă năcazuri stai dăparce
Macăr până gătam carcea.

Dă șe o tot cemi la cine ?
Nu vez că nu ce iubeșce ?
Asta îi agresiune
Și la noi să pedăpsășce.

Vez cumva să n-o fași lată
Doamne feri, că nu să șcie,
Dacă ce dă-n jiugecată
Fași ani grei dă pușcărie.

Șe-o mai fi când n-om mai fi
Vegem după șe murim
Și pă unge-om nimeri
Îi mai bine să nu șcim.

Dă iad să nu ce cemi nișicum
Că am trecut pân el pă rând
Ș-atunși când om pleca la drum
Rămâne aișia pă pământ.

Sfântu Pătru abia ce-așeptă
Să ce pofcească-n Paradis
Cu păcacili la poartă
Și cărțali care le-ai scris.

Eu ȝ-aș da niscai arvună
Atunșea când ȝ pică bine
Poace puni o vorbă bună
Să mă primească ști pă mine.

Și d-om învia dân mort
Când dă poruncă Dumezău
Să îi ferească sfinți toț
Pă ai șe ne-or gângit rău.

Că noi cu puceri sporice
Ne întoarșem măi vigani
Și nu mai plecăm nișiunge
Batăr vo sută dă ani.

Dorina Șovre

SĂ ȘCI CĂ MĂ GÂNGESC LA CINE

Să ști că mă gângesc la cine
Cum dă nu ce-ai măritat
Și stai fără ortac pă lume
Văduvă fără bărbat.

S-ai și tu un stâlp la casă,
Fie el oricum ar fi,
Să ai când nervii ce lasă
Macăr cu șini ce sfăgi.

Sângură să stai îi greu
Poace că n-ai fost pețată ?
Ori că poace că zmincesc ei
Și-ncă nu ești pregăcită ?

Nu vreau să ce duc cu vorba
Dar dac-ai veni la noi
Ce-aș mărita la Chișoda
Cât ai zășe: unu, doi !

Că p-aiși stau singurei
Bărbaț mândri și pogani,
Ăl mai cinăr dânră ei
No-mplinit obzăși dă ani.

Și atunși când vei veni
Cu drona ori cu avionu
Pucem soro givăni
La gard, nu cu tălifu.

După ște ce hotărâști
Să-m dai iuce răzultat
Da io zâc să ce grăbești
Până nu moare candidatu.

Petru Chira

BINE CĂ ÎM PORT DĂ GRIJĂ

Bine că îm port dă grijă,
Fiară-ce Petre giochiu,
N-am în strujac atâtea ghijă
Cât proști m-or făcut cu ochiu.

Cum mi-s acu mie mi bine,
Nu-m trăbă dureri dă cap,
Cât anii măi țin cu mine
Schimbări n-am dă ște să fac.

Eu am avut bărbat ca lumea,
Bun, cumsăcege și istăț,
Și nu să-l schimb acuma
Cu orișe tufă dă scăieț.

Puceai și tu să-m fi găsat
Unu măi cinăr nu puriu
Nu un boșoroc pierdut,
Unu măcar să pară viu.

Îm lipsășce numa o nuntă
Să fac minunea – minunii
Dar nu mi-s așa zăludă
Să mă fac dă răsul lumii.

Cât dă bine m-ar sta mie
Ca-n loc să-m însor nepoți
Să mă mărit în bășcălie
Baș acu 'năincea morți.

Cum ce-ai măi râge măi Nene,
Să mă vez noră-n Chișoda
Spălând la v-un moș izmene,
Așa prostăi nu fașe doda !

Acuma nu măi știu niși eu
Dacă-m iești precin ori dușman
Să vrei tu să mă vez la rău
Asta nișcând nu măi cregeam.

Frace, când mincea îți măi fată
Căce-un gând așa năhui
Îneacă-l în vadră cu apă
Să nu măi facă și alți pui.

Dorina Șovre

VREAU SĂ MĂ SPÂNZUR (SONET)

Vreau să mă spânzur dar n-am pălimar
Cu drot nu-nșerc că drotu-i rujinit
Mă înfătez și ște am dobângit ?
Ajiung și eu ca alți vai ș-amar.

Cum mi-s dășcept eu iuce m-am gânșit
Să-m împlecesc trii fire dă șovar
Mă sui pă scamn și când o fost să sar
S-o rupt șovara și m-am prăvălit.

M-am rupt trii coastă și ghincele ște aveam
Și-n loc s-ajiung pă unge mă gânșeam
Iacă-mă-ncins pă pat la un șpital.

C-o mână-n ghips și bolânzât dă stres
Dar mi-s fălos că totuș m-am ales
Cu-n corn în frunce ca și Bucifal.

Petru Chira

BLAGĂ DĂ LUCRU AI FĂCUT (SONET)

Blagă dă lucru uico ai făcut
Fiincă gelos pă Bucifal al breaz
Și nișidăcum sută la sută treaz
Niși să ce spânzuri văd că n-ai putut.

D-ai vrut să ce gușui dă năcaz

Eu funie aveam dar n-ai șerut
Rămasă dă la moșu meu dă mult
Cu care-mpăivăna caii-n izlaz.

Oricât dă mult în pare acu dă rău
Dă ghincili pierdut și stresu greu
L-așa ispravă nu m-aș fi găngit.

Numa un corn în frunce-ț măi lipsa
Și să fi sănătos zău că aș vrea
Dar nu ești la șpitariu potrivit.

Dorina Șovre

STĂM CUMINȚ MĂI LA O PARCE

Sabia dă lemn uscat
Am băgat-o iuce-n ceacă
Și d-acu îngândurat
Așcept iarna ca să treacă.

Arcu ăl cu coarda ruptă
Mi l-am aninat în cuni
Nu mai plec la niși o luptă
Să fac alce străcășiuni.

Lăsăm pă Adi și Florina
Să să lupce în idei
Iară eu și cu Dorina
Să ne făloșăm cu ei.

Cu menunili dân gând,
Cu plevaisu și hârcia
Poace fi dân când în când
Să pornim iar bălălia.

Stăm cuminț măi la o parce,
D-ar fi vremea cât dă rea,
Să măi scriem căce-o carce
Atunși când om măi pucea.

Chiar dacă ne-am împăcat,
Cam o dată-n săptămână,
Tot în vine să ce bat

Ca să nu în ies dân mână.

Și cum mi-s în voie bună,
Dă drag și dă bucurie,
Mă duc să măi gust o prună
Dân păharu cu răchie.

Cu poezăi în mulce pagini
N-o să ne oprim dân scris
Că-n pustău fără marjini
Viața-i pulbere și vis.

Cu inima ostănită
Așcept vremea ca și cine,
Într-o gară părăsăta
Trenu care nu măi vine.

Petru Chira

PETRE, ȘCI CĂ-Ț DAU DREPTACE

Petre, ști că-ț dau dreptace
Și atunșea când nu ai,
Că-n și lupta noastră frace
Eu mă apăr și tu dai.

Dar să nu măi căutăm vina,
După ște ne-am duelat,
Că-i cazu să ne dăm mâna
Fiincă lupta s-o gătat.

Pun și eu pixu d-oparce
Să nu ce înțâp cu el,
Cum ște-am scris rîmâne-n carce
Pun și rimili-n rastel.

Avem poet și buni și mulți,
Șe-or scris dă toace fiecare,
Dar ca noi nime n-o făcut
Așa comegie dă lucrare.

Doi dân patru mușchetari
Lăsăm moșcenire-o carce
La ăi măi cineri și măi tari

Să ducă stagu măi dăparce.

Lăsăm provocarea știută
Pântru Florina și Adrian
Bucurii să ne aducă
Și fală-n graiu bănașan.

S-o dus Petre zvonu-n lume
Că nu-ț măi plăse răchia
Fiinc-ai văzut că măi bine
Ce vesăleşci cu poezăia.

Cât măi avem umor și glume
Măi pucem să stăm pã val
Până când nu ne răpune
Her Alhszaimăr ghegeneral.

C-atunșea nu o să măi șcim
Șine-am fost și ște-am făcut,
În șe tren să ne suim
Iar unge-i gara niși atât.

Dar gluma asta s-o zuităm
Și să ne-ntoarșem acasă
Că-i vremea să ne ocupăm
Dă lucruri măi sãrioasă.

Dorina Șovre

NIME NU-I NĂINCEA NOASTRĂ

Nime nu-i nãincea noastră
Niși la har, niși la idei,
Lăudătorii să trăiască
Dar și noi pã lângă ei.

Dacă nu ne laudă nime
Nu-i nimic, nu dãm nãpoi,
Fiincã ne prișepem bine
Să ne lãudãm între noi.

Tu-m spuni: „Geniu nã-nțales”
Eu: „Reginã premiatã”,
Și cum îi dă înțales

Laugili nu să măi gatã.

Tu îm spuni: „Pofciț maestre !...”
Și-m arăt unge îi bina,
Iar eu strâng ca la proteste:
„Fașeț loc, treșe Regina !”

Lume multă, sala-i plină,
Șine ni-s, tot natu-ntrabă,
Dar când s-o dășchis cortina
Șe să vez ? Un moș ș-o babă !

Dă lauge ni sacu plin,
Dar ne roage-o întrăbare,
Fiinc’acuma nu măi șcim
Care dân noi îi măi mare ?

Eu zâc că mi-s ăl măi prima,
Tu că ai tălent măi mult,
Dar șică tot eu mi-s vina
Că mi-s prost fiincã ce-ascult.

Nu mă iau cu cine-n coarne,
Fiincã a mele-s măi toșice
Și cum am rãspect la doamne
Ce pofcesc s-o iei nãince.

Dă-m pun ambiția cu cine
Să-ț arăt șine-i măi breaz
Că pot să ce-ntrec, șci bine,
Și atunși când nu mi-s treaz.

Dar nu mă contrez c-o dodă,
Că nu mă socot v-un zmeu,
Și o să măi stãm dă vorbă
Când ai scris cât am scris eu.

Pân-atunșea, spori la scris !
Ca să îț vãd mǎestria,
Dacă ieș cu fruncea sus
Eu îm răgic pãlăria !

Petru Chira

PUNE-Ț PĂ CAP PĂLĂRIA!

Pune-ț pă cap pălăria,
Că bace vânt dă la munce,
Și d-o veni vijulia
Poț să traji curent la mince.

Trăbă să am grijă dă cine,
Să nu piși cumva la pat,
Că dacă nu ce sâmț bine
Eu cu șine mă măi bat ?

Tușășci Petre cam urât,
Să îți grijășci sănătatea,
Și nu măi sughița atât
Macăr până scoacem carcea.

Noi ne duelăm cu mincea,
Nu cu mincea și pucerea,
Că vrem să șcim care-i fruncea
Nu să împărțăm averea.

Măi un pic ș-o luăm la vale,
Tu să m-atași la frizură,
Eu să-ț scot ghinți ai care
Nu-i măi ai dă mult în gură.

Bine că bătaia doare
Și ne-o oprit demnitatea
Că era pericol mare
Să murim și noi și carcea.

Că duelându-ne în parce
Ne-o luat-o mincea la trap
Și după atăcea lauge
Ni s-o cam suit la cap.

Nu-i cazu să ne dăm răniț,
Până nu gătăm lucrarea,
Și până om fi reușat
Să ne măi salvăm onoarea.

Hai, să punem punct odată,
Cât pucem să ne-oprim,

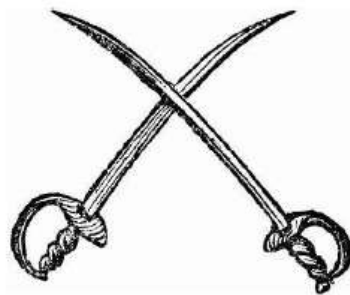
Până nu o fașem lată
Ș-ajungem să ne sfăgim.

Măiestria îi dăparce
Dar nu-ț trânti pălăria,
Tu ești primu, ai dreptace,
Iar eu am rămas a-ntâia.

Lasă-i p-alți să ne lauge
Și noi să ne țanem dă glume,
Cu versuri triste ori măi șoage
Așa cum ne stă nouă bine.

Ca orișe bănățan șinstât
Noi ne prezentăm cu fală,
Am fost și vom rămâne atât:
DOI ȚĂRANI C-O ȚĂRĂ ȘCOALĂ...

Dorina Șovre

În această carte avem parte nu doar de un dialog savuros între cei doi autori, ci și de o măsură a excelenței celor doi scriitori.

Este o carte inedită atât pentru iubitorii graiului bănățean, cât și pentru iubitorii poeziei „pișcătoare”, deoarece în câteva rânduri sunt „tăvălite”, prin umorul celor doi grei ai graiului bănățean diverse subiecte, care în alt context ar fi fost mai greu de abordat. Autorii nu se dau în lături în a devenii ei înșiși subiecte de poezii, cum ne-o sugerează încă din titlul acestei cărți.

Cartea este un exemplu elocvent că inspirația nu are limite, că vârsta nu este un impediment și că distanța nu îți poate sta în cale atunci când îți propui realizarea unui scop. Această carte s-a născut în câteva luni, luni, în care autorilor le-a curs inspirație în condeie – cum mărturisește chiar maestrul Petru Chira din Chișoda în provocarea sa literară către doamna Dorina Șovre - și așa au adus cititorilor câteva boabe de umor, bine ambalat și prezentat sub forma unor personaje de poveste, de această dată scrisă în versuri.

Parcurgând cartea, cititorul are impresia că dialogul pe care tocmai îl parcurge este favoritul său. Apoi citește următoarea poezie și nu se poate hotărî dacă aceasta este mai bună decât cea citită anterior și se trezește cu ușurință la finalul cărții gândindu-se când apare următorul volum, pentru că materialul este fin și elegant, precum sunt numai lucrurile valoroase.

Așa cum ne spun și autorii în motto-ul acestei cărți, pentru a afla cum își petrec timpul scriitorii în grai „carcea trăbuie șicita” pentru că, doar așa cititorul poate cunoaște o părticică din cel ce așterne strofe pe hârtie și îi poate desluși personalitatea.

Autorii cărții, neatinși de „laurii lumești” se regăsesc acum într-o fază de maturitate, în care pot să spună lucrurilor pe nume, fără a se teme de „bătaie” din partea celor din jurul lor lipsiți de talent, imaginație și simțul umorului, transformați în critici și îndrumători autoproclamați. Căci și în acest domeniu sunt mulți cei care se laudă, dar puțini cei care vor dăinui peste timp prin scrierile lor.

Această carte este considerată mai degrabă un exercițiu de bună dispoziție de către autori, dar poate fi considerată un exercițiu de cultură de către cititor, prin paralelele comice între cărțile și personajele clasice și personajele și situațiile grosiere ale prezentului, de care ei sunt uimiți.

Umorul este arma prin care ei reușesc să înfrunte această lume cu susul în jos, această lume lipsită de cultură și de bun simț a prezentului, ca în versurile: „Mă ierț, dar cred că îi păcat / Să-ș bată joc niște incuț / După tot șe-am învățat / Să spună că ni-s depășat. / Dar îț dau cumva dreptace / Șini măi dă doi bani pă mince? / Lumea merje măi dăparce / Și fără noi înăince.”

Mă întreb adesea unde i-aș fi găsit pe autorii acestei cărți, dacă nu ar fi fost scrisul o prioritate în viața lor? Răspunsul este simplu, în teatru! Pentru că teatrul a fost o componentă marcantă a vieții lor, care și-a pus amprenta asupra acestei cărți.

Cartea seamănă cu o amplă piesă de teatru, în care atât doamna Dorina Șovre, cât și maestrul Petre Chira trec de la un act la altul cu înțelepciunea celor care au trăit suficient de multe, încât să-i poată ghida pe ceilalți, cu o naturalețe și cu o franchețe eliberatoare. Mărturie stau cele două sonete de la finalul volumului, în care cititorul ține ochiul ațintit ba spre umor, ba spre personajele legendare, cărora le-au schimbat numele, tot sub mantia umorului.

În așteptarea noului lor volum am să închei și eu cu versuri din cei doi autori: „Chiar dacă ne-am împăcat, / Cam o dată-n săptămână, / Tot îmi vine să ce bat / Ca să nu îmi ies dăn mână.” Petru Chira și „Noi ne duelăm cu mincea / Nu cu mincea și pucerea, / Că vrem să șcim care-i fruncea / Nu să împărțăm averea.” Dorina Șovre, considerând că am acceptat totodată și provocarea lansată de iluștrii noștri scriitori bănățeni, atunci când va fi timpul potrivit pentru ea.

Florina Ariana Colgia

Dorina și Uica Pătru, până una alta doi oameni cumsăcage și cu țagălele pă casă cum să măi dzășie la noi pă Valea Bistrei, s-or învrednișit la căce toace le-o stat lor pă limbă și în gând și în două, trii luni după șie or aprins și colorat mațu dă la tălifton în roșu d-atâta givan, să scoată o carce: ȘINE-AM FOST ȘI ȘE-AM AJIUNS, agică pă gându meu și pă fapta lor, niși măi mult niși măi puțân dăcât tridzăși și opt dă poezâi care mai dă care, dă suflet și mince ascuțată că-s mulce dă prișeput, șinie vrea să prișeapă dân ele.

Acuma, mă întrăb io: Șinie nu șcie șinie o fost Dorina și Uica Pătru ?

Dacă Dorina, dă sânjie îi peșcereancă, născută în coșie că s-o grăbit și nu o măi avut răbdare să ajiungă la casa dă nașceri și o trugit la sârvișiu în orașu gugulanilor la Caransebeș, Uica Pătru o fost, pă limba imperialilor austrieși geometru, agică pă limba noastră domnească, topograf și o trugit când n-o avut liber la răchie, pân tot Bănatu, și ăl dă pustă și ăl dă munce.

Dacă-i puni laolată, socoata că unu și cu unu fașie doi să potriveșce pântru că ei, pân șie-or făcut o viață-ntreagă și fac și acuma, îs un întreg care după șie-or primit haru dă la Dumezău, cu multă muncă l-o dat năpoi oamenilor.

Nu am cum să nu dzâc că mi-s draji și îi am în fișcecare șeas dân dzî și dân noapce în sufletu meu...

Dă când m-am ortășât cu ei, și-s ani mult, nu glumă, m-am becejât dă poezâie, boală grea dă care nu ce scapă niși un fel dă medâțân, pântru că boala asta cân să ia rămâne la fel ca uloiu dă curcubătă pă d-asupra dă păsula bătută.

Până una alta dacă uica Pătru să dă lovit vis a vis dă arma dân dotare cu gându la alce vremuri să plânjie că

Sabia dă lemn uscat
Am băgat-o iuce-n ceacă
Și d-acu îngândurat
Așcept iarna ca să treacă

nu puceam să nu-i răspund la o așa dă mare provocare:

Sabia-i sabie, ceaca-i ceacă
Baș și iarna o trecut
Sămn că toace vin și pleacă
După cum am prișieput...

Cam atâta dăspră carce, cu îndemnu să o șiciț dă la cap la coadă și dacă o daț cu împrumut să vă asiguraț c-o primiț înăpoi.

Adrian Gerhard

Dăspră carce ... spre lansare

**La carcea ”Şine-am fost şi şe-am
ajuns”**

autori: Petru Chira şi Dorina Şovre

Ciar Dorinei a lu Şovre
Şi lu Petru Chira, baş,
Caut prân straiţa mea cu slove
Să le scriu şi io răvaş.

Faină-i carcea cu duelu,
Cu talent în ”kloftori” mari,
”Predicatu” stă ca mielu
Supt plivaisâli lor tari.

Cu umor şi multă carce
Or pornit o bătălie
Cum nişi n-o măi avut parce
Bănăţeana poizie.

Că or scris dă toace alea;
Dă confrat, politichie,
Că şi gealu îi ca valea
Dacă-l iei la băşcălie.

Prăfăcuţ c-or să să bată
Să vadă care pră care,
Or scornit povesta toată
Care dân doi îi măi tare!

Amândoi poet dă fală
Vorbind graiu nost străbun,
Că-au talent trecut prân şcoală
Şi nu smincesc drumu-ăl bun.

Am şicit cu încântare
Şe-or luat la scărmanat!
Numa au o vină mare:
Că prea iuce or gătat.

Poace-or vrut doar să dea tonu:
Să măi vină doi cu doi,
Să zăuice tălifu
Şi poeti ai măi noi.

Să lasă globalizarea
Şi să măi şadă la sfat
Altcum digitalizarea
Nu s-o-nvăţat la săpat.

În fântână la Dorina
Cu atât dă mulce ”ape”
Stă izvoru ca lumina
Alce mândre să adape.

Iară domnu Chira are
Într-un tainic pozonari
Buchie cu ”apă tare”
Ca un neauş cărturari.

Şi-n duelul lor, să vege
Că arbitru mă trezâi:
Io le dau un dă : Rege,
Dă-i Regina măi întâi

Că nimic nu ţâne hancu
Şi nu taie ca şi risu:
La Gambrinus, ”Nenea Iancu”
Ar şere la carce ”bissu”!

A scris cu stimă,
Elena Oancea Drăgan

Dorina Șovre și Pătru Chira îs la un loc cu ai măi mari poet și scriitori în grai bănațan, dân tot Banatu.

Pântru noi, ai măi cineri, dar cu păru albit, or fost oaminii care ni-or dat șfung să scriem și să șicim în dulșili grai bănațan.

La Radio Timișoara, duminica gimineăta, am ascultat vorbili bănațane spusă în versuri. Prân vorbili lor, m-am dat sama că ar fi binie să compun poiedzâi în grai bănațan, în loc să folosăsc limba standard.

Dă la Pătru Chira am învățat că poiedzâia șoadă poace să ne bucure sufletul. Prîn poezie, am reușit să gorgonim amărășiuinea vieți, să nie rigem dă ai dîn poveastă.

Poeții noștrii, Pătru Chira dî la Chișoda și Dorina Șovra, dî la Peștere or făcut să nie adușiem amince cu drag dă buniși, dă veșini și dă oaminii din sat.

Obișieiurile dîn satu bănațan, sărbătorili, or fost spusă în versuri pîntru ai d-acum și pîntru care or vini. Amîndoi poieți îs și or să fie stiele pră șieru culturii dân Banat.

Carcia "Și-am fost și și-am ajuns" arată doi mari poiet, puciem spune ai României, nu numa dân Banat.

Prîn poeziile scrisă în carcia asta, ai doi poiet vorbesc unu cu altu, să sfătuie unu cu altu și să bicusăsc ca doi copii.

Amândoi, în primili poiedzâi întrabă "Ș-am fost și și-am ajuns?". Numa oaminii dă valoare s-opresc barem un minut și să socot cum le-o trecut viața și șie lasă în urma lor. Un "Duel" dântră ai doi poiet nie arată valoarea lor, dă oamini dă cultură. Nie priceșc la toți să fașiem pașie, toți scriitori în grai, să fim uniți și să dușiem mai dăparce și-e ni-or lasat ai dânăincea noastră.

Poedziili lor cie fac să ce rîdzi, să cie sîmți ca la givan cu oamini faini. Carcea asta dzâși că s-o scris sângură. Asta însamnă pașie, înțâliejiere și respect întră Dorina Șovre și Pătru Chira.

Ni-e dăm sama dă omenia lu amandoi. Să sâmce respectu întră ai doi poiet.

Amandoi fac bășcalie dă vremurilii pră care le trăim. Acum tehnologia îi ăan loc dă omenie.

Poiedzâilii în intrăbări și răspunsuri, îs gânduri spusă cu gribăț tare.

Baș dacă is vorbe scrisă în grai bănațan, sâmtârilii poețâlor, gândurilii lor, îs foarte bine aratace la lume, care șiceșce carcia.

Să poace să spuniem că s-or intânit doi mari dântră ai mai mari maiștori dă poiedzâie bănațană.

Cosmin Vatriș

Poet dialectal

Poezie cu har și umor: Convorbiri în grai bănățean

Dialogul poetic dintre Petru Chira și Dorina Șovre reprezintă o formă rar întâlnită de poezie epistolară în grai bănățean, în care două voci distincte reușesc să construiască un spațiu poetic comun, profund ancorat în realitatea bănățeană, dar și deschis reflecției asupra condiției umane în general. Acest „duel” în versuri – în care săbiile sunt înlocuite cu metafore șugubețe și vorbe cu tâlc – se desfășoară între Chișoda și Caransebeș, cu aerul unei corespondențe poetice în care replicile se înlanțuie firesc, uneori cu ironie blândă, alteori cu nostalgie sau melancolie filtrată prin umor.

Pe plan tematic, textele articulează un filon meditativ despre trecerea timpului, bătrânețe, moarte, dar și despre sensul scrisului și al memoriei colective. Petru Chira deschide printr-o reflecție amar-ironică asupra propriei identități („Șine-am fost și ște-am ajuns”), în timp ce Dorina Șovre răspunde cu un registru tonal care îmbină compasiunea cu gluma tandră, evocând cu naturalețe, fragilitatea umană și puterea regenerativă a versului. Moartea este „umanizată” și devine personaj: bea, se ceartă, se supără. E o temă serioasă transformată în subiect de glumă, reflectând o relație sănătoasă cu sfârșitul. Dorina Șovre, „Scrisoare dă noapce” - „Visai cu moarcea az-noapce / Și m-o spus s-o laș în pașe / Că șică ce țani dă glume / Și-ai făcut-o dă rușane.” Petru Chira, „Scrisoare dă răspuns” „Fără chip și fără coasă / Moarcea vine, vrei nu vrei / Chiar dă ce picești sub masă / Ori în cupa dă tului.”

Contrapunct între generații și lumi, internetul, telefoanele și TikTok-ul sunt ironizate cu blândețe, ca simboluri ale unei realități străine. Dorina Șovre, „Dac-avea moșu Internet” - „Îș fășea selfi-n cinereță / Fălos în laibăr și cojoc / Și îș posta filmuleță / Ca tot țaranu pă Tic-Toc.” Petru Chira, „Dă mult vreau să ce întrăb” „Tu scrii tot așa cum vrei / Tot cu pixu și hîrcia / Ca-n vremea lu moși tei.”

Din punct de vedere stilistic, textele valorifică expresivitatea graiului bănățean: lexicul regional, sintaxa specifică și un umor de profunzime, care nu caută efectul facil, ci sugerează o înțelepciune populară sedimentată. Toate poeziile se întrepătrund într-un balans echilibrat între lirism și ironie, între duioșie și autoironie, demonstrând cum oralitatea devine poezie de esență. Poezia devine este un act de recuperare a unei identități, dar și o formă subtilă de rezistență literară într-o lume standardizată.

Dialogul în versuri dintre Petru Chira și Dorina Șovre este o adevărată sărbătoare a graiului bănățean, un limbaj care pulsează cu viață, umor și o sinceritate dezarmantă. Versurile lor construiesc un univers în care tradiția se întâlnește cu contemporaneitatea, iar fiecare replică poartă în ea povestea unei comunități și a unor trăiri profunde.

Prin schimbul de versuri și reflecții, autorii împletesc jocul cu cuvintele, nuanțele dialectului și metaforele cu un spirit ludic și totodată profund. În același timp, textul pune în lumină o relație vie între scriitori, în care respectul și provocarea artistică coexistă natural, făcând din acest dialog o punte între generații și stiluri.

Această colecție de versuri oferă nu doar o demonstrație a frumuseții dialectului bănățean, ci și o invitație la aprecierea și păstrarea identității culturale prin literatură. Este un exemplu de cum poezia poate fi o formă vie de comunicare, plină de emoție și vervă, ce depășește simpla scriitură pentru a deveni o adevărată conversație între suflete.

Sergiu Boian

... și după cum o spus Mihai Eminescu:

”Văd poeți ce-au scris o limbă
Ca un fagure de miere” ...